

Το όνειρο ενός γελοίου ανθρώπου (α)

/ 0

Ξαφνικά, χωρίς να το καταλάβω, βρέθηκα σ' αυτή την

άλλη γής, μέσα στο εκθαμβτικό φώς μια λιόλουστης μέρα, όμορφης σαν τον παράδεισο.

Μου φαινότανε σα να βρισκόμουν σ' ένα απο κείνα τα νησάκια του ελληνικού αρχιπέλαγους της γής μας· η κάπου αλλού στα ερείπια μια ηπείρου κοντά στο αρχιπέλαγο.

Σ' εκείνα τα μέρη, όλα είτανε ακριβώς όπως και σε μάς, κι όμως όλα αχτινοβολούσανε με μια σοβαρή κι επίσημη χαρά, που έφτανε ως το υπέρχο. Μια σμαραχδένια θάλασσα έσκαζε απαλά στην ακρογιαλιά, χαιδεύοντας την με φανερή, σαρκική και σχεδόν συνειδητή αγάπη.

Δέντρα με θαυμαστά κλωνάρια ορθώνονταν μ' όλο τον οργιώδη χυμό τους και τ' αναρίθμητα φυλαρράκια τους, κι είμαι βέβαιος πως με χαιρετούσανε ερωτόλογα, Το λιβάδι αστραφτοκοπούσε με τη φλογερή και χυμώδη άνθηση του. Τα πουλιά σκίζανε σμήνη- σμήνη τον αέρα, κι ερχόνταν άφοβα ν' ακουμπήσουνε στου ώμους και στα χέρια μου με χαρούμενα φτεροκοπήματα. Ύστερα, είδα επιτέλους και τους κατοίκους αυτής της ,μακάριας, γής.

Έρθανε μόνοι τους κοντά μου , με περιτριγύρισαν και με φιλούσαν. Παιδιά του ήλια, παιδιά του ήλιου τους - ώ! Τι ωραίοι που ήταν! Ποτές στη γής μας δεν είχα δει τόση ομορφιά στον άνθρωπο! Μόνο στα παιδιά μας και μάλιστα στα πρώτα παιδικά τους χρόνια, μπορούσε να διακρίνης κατι σα μια μακρυνή αντάυγεια, μα πολύ εξασθενημένη αυτής της ομορφιάς. Τα μάτια αυτών των μακάριων λάμπανε ολοκάθαρα. [\(περισσότερα...\)](#)